

Hồi 579

Chiến tranh tiền tuyến

T huyền Lưu Dụ đến Tầm Dương làm cho cả thành tung bừng nhộn nhịp, dân chúng tranh nhau đến hoan nghênh, đám Lưu Nghị, Hà Vô Kỵ, Ngụy Vĩnh Chi, Trình Thương Cổ, Lão Thủ và Cao Ngạn hộ tống thẳng tới phủ thái thú.

Ngồi xuống xong đầu đầy, Lưu Dụ trước tiên hỏi đến trận chiến Tang Lạc châu, Lưu Nghị lập tức mặt mũi hớn hở tường thuật lại rất sinh động. Lưu Dụ chỉ nhìn thần sắc phản ứng của đám Hà Vô Kỵ là biết Lưu Nghị nói quá về công lao bản thân, bắt quá thời khắc này đầu rảnh để tính toán với hắn.

Lưu Dụ nghe xong trước hết khen ngợi mọi người, đoạn hỏi đến tình huống Hoàn Huyền.

Ánh mắt mọi người đều dồn vào Cao Ngạn, hiển nhiên gã thủ tịch phong môi Biên Hoang Tập dù ở rõ xa Biên Hoang vẫn có tin tức thông linh nhất.

Cao Ngạn hân hoan nói: "Hoàn Huyền khiến ta nghĩ đến con rết trăm chân chết còn ngọ nguậy, gốc gác nhà y ở Kinh Châu quả thật hết sức sâu rộng, trở lại Giang Lăng mới hơn hai chục ngày đã tập kết được hai vạn binh lực, chiến thuyền hơn một trăm chiếc trang bị hoàn chỉnh, bề ngoài hùng hổ, nhưng bọn ta hiểu rằng y ngoài mạnh trong yếu, không chịu nổi một đòn".

Lưu Dụ mỉm cười: "Con rết trăm chân chết đi còn ngọ nguậy, đúng là mô tả rất chính xác về Hoàn Huyền, chúng ta tuyệt không thể coi thường mà phải đấu trí đấu lực với y, nếu không dù có thắng cũng thương vong nặng nề, không lợi cho tương lai".

Lại cười hỏi: "Vì sao không thấy Tiểu Bạch Nhạn đâu?".

Cao Ngạn nhẹ nhàng như không: "Tiểu Bạch Nhạn nhi của ta tuy đã làm vợ nhưng vẫn còn thẹn thò sợ gặp mọi người".

Câu trả lời của hắn gây nên một trận cười ầm ĩ trong phòng.

Trình Thương Cổ lim dim mắt cất giọng eo éo: "Tiểu Bạch Nhạn gả cho người từ bao giờ? Đường như ta còn chưa được uống rượu mừng của các người".

Cao Ngạn ngang nhiên chẳng chút ngượng ngập: "Chờ thêm ít lâu nữa sẽ có rượu mừng, mà nhất định sẽ không nhận sót phần lễ vật của Đổ Tiên người".

Trong lòng Lưu Dụ dâng lên cảm giác hết sức ấm áp, hồi tưởng năm ấy ở Biên Hoang Tập, Cao Ngạn vừa nhìn thấy Doãn Thanh Nhã lập tức say mê thần hồn điên đảo, tựa như chuyện mới xảy ra hôm qua, khi ấy mình còn dùng lời lẽ nghiêm khắc cảnh cáo hấn chó đùa với lửa, đâu nghĩ rằng đó lại là khởi đầu của mối lương duyên trời định. Chuyện đời khó liệu cũng chỉ đến vậy là cùng.

Hà Vô Kỵ nói: “Báo cáo đại nhân, bảo đảm đại nhân không tin, hôm trước Hoàn Huyền sai người đến thuyết phục, nói nếu bọn tôi chịu rút khỏi Tầm Dương, giải tán quân đội thì sẽ để bọn tôi một cơ hội sửa chữa sai lầm. Mẹ nó chứ! Hoàn Huyền đang nằm mơ chắc?”.

Ngụy Vĩnh Chi xì một cái nói: “Y đúng là kẻ mộng nói mê”.

Lưu Dụ nhú mày: “Điều này thể hiện Hoàn Huyền vẫn rất tự tin, vì sao y có niềm tin như vậy?”.

Lưu Nghị đáp: “Nói cho cùng vẫn là do quan hệ cao môn hàn môn mà ra. Tướng lĩnh một giải Kinh Châu toàn xuất thân từ cao môn đại tộc, nhiều đời chịu ân Hoàn gia, luôn ôm mối hoài nghi với đại nhân, vì vậy Hoàn Huyền mới có thể trong một thời gian ngắn ngủi tại đó chinh đồn binh lực, tập trung đại quân. Hiện giờ Lương Hồ quân ở Ba Lăng đã chuyển đến Tầm Dương, Mao Tu Chi trấn giữ thành Bạch Đế không dám vọng động, khiến Hoàn Huyền có thể toàn lực đối phó chúng ta. Với tính cách cuồng vọng tự đại của Hoàn Huyền, cộng thêm lợi thế thuận dòng, rất nhiều khả năng sẽ nhân lúc chúng ta trên đường Bắc thượng thuận dòng phản kích, chúng ta không hẳn đã chiếm hết thượng phong”.

Dù rằng Lưu Dụ trong lòng có ý giới bị với Lưu Nghị, nhưng cũng không thể không thừa nhận ý kiến Lưu Nghị rất có kiến giải, đồng thời nghĩ nếu quả hấn trở thành địch nhân của mình, tuyệt đối sẽ không dễ ứng phó.

Gật đầu: “Lưu huynh nói rất đúng, vì vậy nếu muốn đánh bại Hoàn Huyền thì không thể chỉ bằng dũng lực, cần phải phân hóa những người ủng hộ y, nếu không dù có chém chết được Hoàn Huyền thì hậu hoạn vẫn không dứt”.

Tiếp đó lại nói: “Các vị có đề nghị gì không?”.

Mọi người đều lộ vẻ lúng túng, đúng như Lưu Nghị nói, cao môn hàn môn không phải là chuyện mới xảy ra một sớm một chiều, hai bên không có cơ sở để tin tưởng lẫn nhau, tướng lĩnh cao môn ủng hộ Hoàn Huyền không hẳn là vì có hảo cảm với y, mà là vì hy vọng bảo vệ được đặc quyền và lợi ích của mình.

Lưu Dụ trong bụng đã sẵn định kiến nói: “Quan hệ Hoàn Huyền và tướng lĩnh Kinh Châu mới nhìn thì có vẻ rất chắc chắn, sự thực lại hết sức mong manh, chỉ cần chúng ta cho

bọn họ hiểu rằng lợi ích của họ sẽ không tổn hại là có thể đạt được mục tiêu phân hóa bọn họ”.

Trình Thương Cổ nhíu mày: “Vấn đề là bọn họ căn bản không tin nhiệm chúng ta, chưa kể bọn họ trong thâm tâm thực sự không coi trọng hàn nhân”.

Lưu Dụ nói: “Chúng ta có thể dùng thành ý tác động bọn họ”.

Lưu Nghị hỏi: “Làm thế nào để bọn họ cảm thấy thành ý của ta?”.

Lưu Dụ hỏi: “Chúng ta có thể tìm trong đám người ủng hộ Hoàn Huyền một người có tiếng tăm và ảnh hưởng làm điểm đột phá. Ở Kiến Khang ta trọng dụng Vương Mật, lập tức khiến cho cao môn Kiến Khang an lòng, bây giờ lại dùng kế cũ, bảo đảm vẫn mang lại hiệu quả thần kỳ”.

Mọi người không ai không chấn động tinh thần. Trừ Trình Thương Cổ và Cao Ngạn ai nấy đều hiểu rõ uy lực của hiệu ứng Vương Mật.

Đầu óc Hà Vô Ky trở lại linh hoạt nói: “Người như thế không ai hơn đại tướng Hồ Phiền của Hoàn Huyền, người này trung lương chính trực, uy tín ở Kinh Châu cực cao, xưa nay không ưa Hoàn Huyền, tuy thế muốn lay chuyển hắn cũng không dễ”.

Lưu Dụ nói: “Để hắn biết Hoàn Huyền dùng độc giết anh thì thế nào?”.

Trình Thương Cổ vỗ đùi: “Đây chính là tuyệt kế để làm giảm sút ủng hộ của quân dân Kinh Châu đối với Hoàn Huyền, nhưng đại nhân có bằng cứ chính xác không?”.

Lưu Dụ đầy tin tưởng: “Nhân chứng vật chứng sớm đã bị Hoàn Huyền hủy diệt. Bất quá ta đã nắm chắc tình huống xác thực Hoàn Huyền giết anh, Hồ Phiền ắt là người biết rõ tình hình năm đó Hoàn Xung đột nhiên bệnh chết, chỉ cần đem sự thật năm ấy ẩn chứng với lời ta, đương nhiên hắn sẽ biết đưa ra phán đoán chính xác. Người này hiện giờ ở đâu?”.

Ngụy Vĩnh Chi đáp: “Hồ Phiền là một trong các tướng Kinh Châu tham gia chiến dịch Tang Can hà, thuyền hắn bị hỏa tiễn đốt cháy, toàn thân giáp trụ mà vẫn lặn dưới nước hơn mười trượng trèo lên bờ thoát thân, nhưng vì toàn bộ đường thủy đường bộ về Kinh Châu bị quân ta phong tỏa, hắn đành phải trốn đến một hương thôn quanh đây”.

Hà Vô Ky cười: “Coi như tiểu tử đó vận đỏ đi, vì chúng ta đang chuẩn bị tới bắt hắn”.

Chỉ nghe đám Ngụy Vĩnh Chi nắm vững phương hướng và tình huống đào tẩu của Hồ Phiền như trong lòng bàn tay là biết bọn họ đã khống chế mọi chuyện, nắm được chủ động.

Lưu Dụ nói: “Ta sẽ thân tới gặp hắn để biểu thị thành ý”.

Mọi người đều khen hay.

Trình Thương Cổ nói: “Giả sử chuyện xấu xa giết anh của Hoàn Huyền từ miệng Hồ Phiền truyền bá rộng rãi, Hoàn Huyền sẽ có phản ứng gì?”.

Lưu Dụ mỉm cười: “Đương nhiên chuyện đó buộc y càng mong thắng gấp để tránh đêm dài nhiều mộng, lòng quân càng thêm bất ổn. Việc đi gặp Hồ Phiền không trì hoãn được nữa, ta muốn lên đường ngay”.

Ngụy Vĩnh Chi xưng phong: “Để tôi dẫn đường”.

Lưu Dụ trầm giọng nói: “Hồ Phiền ảnh hưởng nhiều nhất đến tướng lĩnh Kinh Châu, nhưng dân chúng thì ta cũng phải tốn một phen công phu, cũng phải truyền bá rộng rãi chuyện Hoàn Huyền giết anh trong dân chúng”.

Cao Ngạn vỗ ngực: “Chuyện đó để ta lo, cố sự ‘Hoàn Huyền giết anh’ trong vòng ba ngày sẽ được bàn tán khắp đầu đường cuối ngõ ở Giang Lăng”.

Lưu Dụ nói: “Cao Ngạn ngươi cũng đồng thời loan báo bất kỳ ai lấy được đầu Hoàn Huyền mang đến gặp ta đều nhận được trăm lượng hoàng kim”.

Lại trầm giọng nói: “Ta không nghĩ rằng lại phải nhờ sức người khác lấy đầu Hoàn Huyền, mục đích là khiến Hoàn Huyền thần hồn nát thần tính, đi mỗi bước đều kinh hoàng, ném trái cay đắng chúng bạn rời bỏ, buộc y phải dốc toàn lực quyết chiến một trận trên Đại Giang với chúng ta”.

Mọi người nhất loạt đồng ý.

Lưu Dụ mỉm cười: “Mọi việc tiến hành theo như kế hoạch, hy vọng khi ta trở về thuyền đội của Hoàn Huyền đã rời khỏi Giang Lăng”.

Nói xong lập tức đứng lên, mọi người cũng vội vã đứng dậy.

Cao Ngạn nét mặt cổ quái nói: “Ta có mấy lời muốn nói riêng với Lưu gia”.

Lưu Dụ vui vẻ: “Chúng ta vừa đi vừa nói được không?”.

oOo

Thảo nguyên phía tây Thái Hành sơn.

Đại quân Biên Hoang dừng lại trước khi trời tối cắm trại hai bên bờ một dòng sông nhỏ nổi lửa nấu cơm. Chỉ còn cách Nhật Xuất nguyên hai ngày đường, không ai dám lơ lỏng,

thám tử do Diêu Mãnh và Tiểu Kiệt chỉ huy phóng ngựa trinh sát tứ phía, đồng thời bố trí canh gác trên các cao điểm.

Vương Trấn Ác, Bàng Nghĩa, Mộ Dung Chiến, Thác Bạt Nghi, Trác Cuồng Sinh, Đồ Phụng Tam, Hồng Tử Xuân, Cơ Biệt bảy lãnh tụ Hoang nhân lên mồm đòi cao phía bắc quan sát hình thế xa gần, lợi dụng lúc trời chưa tối hẳn nghiên cứu lộ tuyến hành quân ngày mai.

Bắt đầu từ ngày hôm qua bọn họ đổi cách hành quân từ ngày nghỉ đêm đi thành ngày đi đêm nghỉ để phòng Mộ Dung Thùy phái quân mượn bóng đêm tập kích, đối với kẻ dụng binh như thần Mộ Dung Thùy, Hoang nhân dù có mắt cao tới trời cũng không dám coi thường vì đã từng lĩnh giáo thủ đoạn của hắn.

Hồng Tử Xuân ngẩng đầu nhìn trời nói: "Coi sắc trời thì mấy ngày tới đây thời tiết vẫn còn tốt".

Thái Hành sơn ở phía bên phải trải dài ngàn dặm, cao lớn hùng vĩ, đỉnh non sừng sững, chập chùng hiểm trở, cây rừng xanh thắm, vách núi âm u, quái thạch lởm chởm, hoa núi rực rỡ, thật đáng để chiêm ngưỡng.

Cơ Biệt nói: "Mộ Dung Thùy tựa hồ không có động tĩnh gì, rốt cuộc là lạnh hay dữ đây?".

Bàng Nghĩa lo lắng: "Yến Phi và Huống Vũ Điền đáng ra phải về rồi, đến bây giờ vẫn chẳng thấy bóng dáng đâu, thật khó yên tâm".

Đồ Phụng Tam khẽ cười: "Không việc gì phải lo cho bọn hắn, bọn hắn không lập tức chạy về gặp bọn ta hẳn là vì đoán đúng Mộ Dung Thùy không có hành động gì, nếu ta không lầm Thác Bạt tộc đã kiểm chế được Mộ Dung Thùy rồi. Thác Bạt đương gia, suy đoán của ta hợp lý chứ?".

Thác Bạt Nghi đáp: "Tộc chủ hắn đã ổn định được trận thế ở Nguyệt Khâu, theo thói quen của tộc chủ tất đã có kế hoạch hoàn chỉnh để chống lại Mộ Dung Thùy toàn lực công kích, sẽ không để bị Mộ Dung Thùy dễ dàng công phá".

Trác Cuồng Sinh hân hoan: "Trận này chúng ta đã chiếm hết thượng phong, nắm chắc chủ động, thời điểm chúng ta tới Nhật Xuất nguyên hẳn Mộ Dung Thùy sẽ biết đại thế đã mất, bởi vì chúng ta thì binh khỏe lương nhiều, Mộ Dung Thùy thì hậu viện không đủ, đường vận lương quá dài, nếu cầm cự lâu thì địch nhân sẽ thiệt thòi lớn".

Mộ Dung Chiến đầy lo lắng nói: "Nếu đối thủ không phải là Mộ Dung Thùy ta sẽ đồng ý với nhận xét của quán chủ. Mộ Dung Thùy là người từng trải qua nhiều sóng gió, hưởng hồ binh lực hẳn vẫn nhiều gấp đôi chúng ta, đáng lo là Thiên Thiên và Tiểu Thi đang trong

tay hấn, nếu hấn đem tính mạng họ ra uy hiếp, e rằng chúng ta sẽ bị hãm vào tình thế bế tắc”.

Vương Trấn Ác cười khố nói: “Hấn chẳng cần dùng tính mệnh Thiên Thiên tiểu thư và Tiểu Thi thư uy hiếp chúng ta, chỉ cần mang theo họ rút lui về Trung Sơn thì chúng ta làm gì? Truy kích ư? Biết rõ là cái bẫy chết người mà vẫn phải đâm đầu vào”.

Bàng Nghĩa biến sắc: “Làm sao bây giờ? Trước đây ngươi chẳng hề đề cập đến khả năng này, bây giờ mới lại nói tới”.

Thác Bạt Nghi nói: “Lão Bàng chớ trách Trấn Ác, sự thật ai nấy đều đã có tính toán nhưng không nói ra thôi, chúng ta chỉ có thể đến đâu tính đến đó thôi”.

Vương Trấn Ác nói: “Trên chiến trường chớp mắt đã có hàng vạn biến hóa, rất nhiều chuyện đến khi xảy ra mới có thể quyết định. Đến Nhật Xuất nguyên rồi thì tình thế sẽ rõ ràng, lúc đó sẽ lại nghĩ cách”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Bàng lão bản đừng lo, ta thấy Tiểu Phi và tiểu Hường hai tiểu tử nhăm nháy nhau tựa hồ đã có cách, bất quá vì chuyện chưa thành nên không nói ra. Chúng ta phải tin vào Yến Phi, hấn đã làm nên nhiều kỳ tích, lần này chắc cũng không ngoại lệ”.

Mộ Dung Chiến gật đầu: “Đúng! Chẳng phải Yến Phi đã nói sẽ tạo ra một tình thế khiến Mộ Dung Thùy khuất phục hay sao? Bọn họ sở dĩ chưa về có khả năng là đang nỗ lực theo phương hướng này”.

Cơ Biệt thở dài: “Đó là cách nghĩ lạc quan nhất. Nói thật là càng tới gần Nhật Xuất nguyên ta càng lo sợ, Mộ Dung Thùy đâu phải là người dễ đối phó”.

Vương Trấn Ác trầm giọng nói: “Mộ Dung Thùy là người gia gia ta e ngại nhất, từng nhiều lần khuyên Phù Kiên phải trừ khử hấn, chỉ là ngay cả Phù Kiên cũng không có gan làm, lo như thế sẽ khiến đế quốc chia năm xẻ bảy”.

Trác Cuồng Sinh nói: “Đừng nói những lời khiến người ta thất vọng chán nản đi, Mộ Dung Thùy thì làm sao? Chúng ta có thể hành quân đến tận đây đủ thấy Mộ Dung Thùy cũng có nhược điểm và sơ hở”.

Đồ Phụng Tam chấn động la: “Ha! Coi ai đến kìa!”.

Mọi người nhìn theo tay hấn trở, dưới tia sáng hoàng hôn cuối cùng, hai bóng người xuất hiện ở chân trời xa xa phi như bay đến.

Bàng Nghĩa mừng rỡ: “Là Tiểu Phi và lão Hường”.

Cơ Biệt ước ao: “Hy vọng bọn họ mang về tin tức tốt lành, hiện giờ ta rất yếu đuối, không thể chịu nổi bất kỳ đả kích nào”.

Yến Hương hai người chớp mắt đã tới đỉnh núi cách đó hơn một dặm, đưa tay vẫy mọi người.

Trác Cuồng Sinh cười nói: "Coi bọn họ mạnh như rồng như hổ thế kia là biết bọn họ đã nắm chắc phần thắng, không để chúng ta thất vọng đâu. Ha! Thiên thư của ta chắc sẽ có kết cục trọn vẹn rồi".

Đoạn đưa tay vỗ vào túi đeo lưng nói: "Nếu không thì ta sẽ đem Thiên thư ra đốt sạch, bởi sẽ không làm sao viết tiếp được".

Hai người mau chóng tới gần, cuối cùng chạy nhanh lên sườn núi.

Bàng Nghĩa nhin không được, hét to: "Là tin tốt hay tin xấu đây?".

Hương Vũ Điền cười lớn: "Đương nhiên là tin tốt, lập tức cử hành Chung lâu nghị hội tạm thời để bọn ta đưa ra lời bố cáo khiến ai nấy đều phấn khởi".

Nói đến câu cuối cùng, hai người đã tới trước mặt chúng nhân.

Mọi người đồng thanh hoan hô hò hét, không khí nặng nề bay sạch.

oOo

Lưu Dụ và Cao Ngạn sóng vai bước ra cửa, đi xuống bậc thềm, Lưu Dụ thấy hấn vẫn ngập ngừng tựa hồ khó mở miệng, ngạc nhiên: "Có chuyện gì khó nói ra miệng sao?".

Cao Ngạn đưa mắt cho gã.

Lưu Dụ hiểu ý ra hiệu cho tả hữu tránh xa, nói: "Yên tâm nói đi".

Cao Ngạn ghé sát tai Lưu Dụ nói: "Tiểu Bạch Nhạn nhờ ta cầu xin lão ca ngươi, hy vọng có thể buông tha cho Hồ Khiếu Thiên".

Lưu Dụ nghĩ đi nghĩ lại mới nhớ ra Hồ Khiếu Thiên là gian tế Nhiếp Thiên Hoàn cài vào Đại Giang bang, đồng thời chợt phát giác bản thân không hề nghĩ đến mối thù của Giang Hải Lưu, bất giác cảm thấy hổ thẹn. Nói: "Cao tiểu tử ngươi đã nói, đương nhiên ta phải thân đảm đương việc này, sẽ không truy cứu hấn nữa, bảo Thanh Nhã yên tâm".

Cao Ngạn không ngờ nói chuyện với Lưu Dụ dễ dàng như thế hết sức mừng rỡ, nhưng lại hoài nghi hỏi: "Đại tiểu thư không vấn đề gì chứ?".

Lưu Dụ nhớ lại dáng vẻ Giang Văn Thanh lúc tiễn biệt, hân hoan nói: "Đại tiểu thư làm sao có vấn đề được? Bây giờ không những nàng không rảnh quan tâm chuyện giang hồ mà

còn chẳng hứng thú hỏi đến bất cứ chuyện gì khác, chỉ cần chúng ta giết chết Hoàn Huyền là được rồi. Huống hồ lại là Cao tiểu tử người tự mình xin cho Hồ Khiếu Thiên, về phía nàng người càng không phải lo”.

Cao Ngạn cảm thấy hết sức vinh dự nói: “Người quả rất trọng tình bằng hữu, Lưu Dự vẫn là Lưu Dự ngày trước”.

Lưu Dự cười mắg: “Người nghĩ ta là người nào? Bớt nói lời thừa đi, có phải người chuẩn bị ở lại Lương Hồ không?”.

Hai mắt Cao Ngạn phóng ra những tia sáng khao khát, mơ màng nói: “Giết chết Hoàn Huyền rồi ta sẽ cùng Tiểu Bạch Nhận tới Biên Hoang Tập nghe Kỷ Thiên Thiên đàn ca hát xuống trên đỉnh Chung lâu, sau đó sẽ hưởng thụ ít ngày khoái lạc ở Biên Hoang Tập, sau đó sẽ coi tâm ý Tiểu Bạch Nhận, nàng thích trở về Lương Hồ mà! Ta theo nàng về đó, chỉ cần nàng cao hứng là được”.

Lưu Dự cười: “Người ta bảo lấy chồng theo chồng, người thì lại cưới vợ theo vợ, tiểu tử người thật hạnh phúc”.

Cao Ngạn xúc động nói: “Năm ấy do ta các người mới có cơ hội đến gặp Kỷ Thiên Thiên, nhờ đâu lại tạo thuận lợi cho tiểu tử Yến Phi, thực sự ta đã ghen ty suýt chết, đâu ngờ vận đồ chớp mắt đã rút lên đầu tiểu đệ. Sở dĩ ta và Nhã nhi có được ngày hôm nay đương nhiên là tự mình nỗ lực, nhưng nếu không có các vị đại ca giúp đỡ thì chắc chắn sẽ không có cục diện này, trong thâm tâm ta hiểu rất rõ”.

Trong lòng Lưu Dự thực sự cảm khái, so với gã Cao Ngạn đơn thuần hơn nhiều, trước lúc gặp Tiểu Bạch Nhận thì ra sức kiếm tiền, ra sức tiêu tiền. Còn nhớ khi bản thân mình một lòng một dạ tham gia chiến dịch Phi Thủy thì tiểu tử này còn yêu cầu mình tới Kiến Khang giúp hấn chơi bồi, bây giờ thì hấn cái gì cũng đủ. Khổ thân mình sau khi giết chết Hoàn Huyền rồi còn phải trở lại Kiến Khang đối diện với cuộc đấu tranh vĩnh viễn không ngừng nghỉ. Ai là người thông minh hơn quả thực đã quá rõ.

Lưu Dự nói: “Có muốn làm quan không? Ta có thể để người làm phó cho lão Trình”.

Cao Ngạn nhảy dựng lên: “Vạn lần không được! Nếu không Nhã nhi sẽ đập ta xẹp lép”.

Lưu Dự thở dài: “Nhã nhi của người khẳng định là người thông minh, làm quan thực sự không dễ dàng”.

Lúc này Ngụy Vĩnh Chi tự dẫn ngựa đến, cười nói: “Các vị nói xong rồi chứ?”.

Lưu Dự vỗ vai Cao Ngạn: “Hưởng thụ cho hết ơn trời, bây giờ người không cần ghen ty với ai hết, mà người hâm mộ người nhất định không ít, trong đó có cả ta”.

Cao Ngạn hân hoan: “Đi mau về mau, giết chết Hoàn Huyền rồi Nhã nhi sẽ không còn tâm sự gì nữa”.

Lưu Dụ tiếp lấy dây cương từ Ngự Vành Chi nhảy lên lưng ngựa.

Ngự Vành Chi và hơn chục tùy tùng đồng loạt lên ngựa theo Lưu Dụ ra khỏi cửa viện phóng đi như gió.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>